

Kříž v závěji

Zapadl po pás do závěje
kříž, trochu zrezlý v kolenou
chumelí ticho, obzor kleje
že mu mrak světlo nedopřeje
a že ho nocí poženou

Nohy mu mrznou, co ho hřeje?
Vzpomínka prošla proměnou
Opráší trochu beznaděje
(ani se přitom nezachvěje)
minulost – o čas opřenou

Sní si svůj sen, sen o paprskách
kdy hravé slunce smíchy prská
obejme ho – i poškádlí

Zatajil dech, když jaro – zrzka
slíbila zastavení brzká
Zapadá
smutně povadlý

Dopadlo bláto na drhnutý práh
na práh, kde přesto zbyly stopy krve
to, jak se cestou toulal napoprvé
s bolavou patou
odhodlaný vrah

Jaro se šíří

V záplavě paží, obloha se dusí
někdo ho hned sundá
slunce z vesmíru
Pažbami sráží
hlavy po sekundách
dav
Je přes míru

Nádraží sténá a vlak nezastaví
kdo ví, kam tak spěchá
a co nezvládne
Mokrá je stěna
pro zítřejší zprávy
ze sklepa je střecha
stavby bezvládné

Ze školních lavic hřbitov povolává
bez slzy navíc, bez svědomí, práva
Rozhlas rachotí

Odplová náruč, raší nová tráva
jaro se šíří, nikdo neprodává
ego naproti

Večerní výjev

Modřiny nebe zdobí fialová
nad kaplí blesky, vrásky na čele
zlověstný úsměv
ve křoví se schová
do střechy teče
zprvu nesměle

Po chvíli buší pozdní z návštěvníků
na shnilé dveře, nikdo nečeká
v ruce má kuši
v kapse dlouhou dýku
třesou se keře
vidí převlek a

Postavu, která, celá rozmočená
Naslouchá hlasu, který kdesi sténá
hlasu záhrobí

Kapuce, kabát, bláto na holinách
krvavá stopa
kaple ruce spíná
hrom si podrobí

Nezvěstný pastýř

Otevíraly se skříně
chrastily v nich zšedlé kosti
matné světlo do předsíňe
prodralo se
minulostí

Tu je slyšet skřípot víka
někdo špitne: Teď stůj při nás
Na šero si pavouk zvyká
a s ním skřínka
Pandořina

Strop se do půlnoci láme
praská v dávno shnilých trámech
čas se dírou propadá

Skřípot pantů neoklame
lůžko proměněné na mech
pastýř zmizel
od stáda